

Signinger, men tog en Signing, som gjaldt for to Aar ad Gangen; man lagde Skatten efter Lovens Procent, og saa opkrævede man den i ikke mindre end 3 Terminer, som omfattede to Finansaar. Dette gjorde man af den Grund, at man vilde forholdsvis indskrænke Opkrævningens- og Paaligningsomkostningerne i en væsentlig Grad, hvad man selvfølgelig ogsaa derved naaede. Jeg vil nu henstille, om det ikke vilde være rigtigt at blive i det ved Loven af 1870 anviste Spor. Saa, jeg vil endogsaa være tilbøjelig til at gaa et Skridt videre. Lovforslaget indeholder den Bestemmelse, at Formueskatten skal lignes for en treaarig Periode, og der siges med Hensyn til Indkomstskatten, at enhver Statteyder har Ret til at beregne sin Indtægt efter Gennemsnittet af tre Aar. Der synes deri at ligge antydning, at man i Virkeligheden kunde nøjes med at foretage Formue- og Indtægtskattens Signing for en treaarig Periode, og altsaa opkræve den med en Tredjedel aarlig; derved vilde man komme til ikke alene at lade det være overladt til de paagældende selv at benytte en Gennemsnitsindtægt, men man vilde selvfølgelig komme til at fastslaa det som fast Regel, at Skatten paa alle de paagældende lignes efter Gennemsnitsindtægten for tre Aar, og derigennem vilde man komme til at imødegaa en Vængstelse, der er ret almindelig og som bekendt, i Frankrig er saa stor, at der vistnok vil løbe adskilligt Vand i Stranden, før Indkomstskatten i Frankrig bliver virkelig gennemført, nemlig Vængstelsen for at skulle komme frem med disse Variationer i den formue-økonomiske Tilstand, som varierer noget fra Aar til andet for hver enkelt. I de enkelte Formuesforhold vilde saadanne Variationer jo altid finde Sted, det kan ikke skilles fra en Formue- og Indkomstskat, men det vil blive væsentlig lemper, naar tre-aarige Ansættelser foregaa, og jeg tror, det vil være i Overensstemmelse med vort Samfunds almindelige Følelse, at man kan blive staaende ved Gennemsnitsindtægten og ikke behøver at gøre Rede for, hvorledes f. Eks. en Forretning varierer fra Aar til andet, idet Forretningen det ene Aar kan gaa ugunstig og give en mindre Indtægt, medens den det andet Aar kan give en bedre Abance. Dette vil man kunne ud over, ved at blive staaende ved en saadan Gennemsnitsberegning; derved vilde Forstællighederne i det hele taget udjævnes nogenlunde, og paa denne Maade vil Forstællingen i Skatteansættelsen fra det ene Aar til det andet ikke blive af nogen stor Betydning for de enkelte Statteydere. Jeg vil henstille til nærmere Overvejelse at gaa denne Vej baade med Hensyn til Ind-

komstskatten og med Hensyn til Formueskatten, og jeg vil gøre opmærksom paa, at der derigennem vil kunne spares ganske væsentlig i Paaligningsomkostninger og Besvær. Thi, mine Herrer, De maa regne paa, at det Maskineri, vi her ere i Færd med at sætte i Gang, vil falde ret byrdefuldt for alle Landets Kommuner; naar Maskineriet Aar efter andet skal sættes i Gang paa ny, er det et stort Arbejde, som paalægges Kommunerne, og Befolkningen for Staten selv vil være ganske betydelig. I 1870 kostede Opkrævningen og Paaligningen af Indkomstskatten saadan noget som 150,000 Kr., og jeg skulde tage meget fejl, om dette Beløb ikke nu vil blive overfiredet; vi kunne være fuldstændig overbeviste om, at en aarlig Signing nu ikke vil kunne foretages for mindre end 200,000 Kr., baade paa Grund af Befolkningens Tilvækst, og fordi det nu drejer sig ikke alene om Indtægt, men ogsaa om Formue. Og dertil kommer, at der nu paaregnes et stort Antal Skattekommissioner og et stort Antal Skattekommissionsmedlemmer i hver enkelt Skattekommission. Vi kunne altsaa vistnok være fuldstændig paa det rene med, at Skatteopkrævningen for hvert Aar vil koste 200,000 Kr. Dersom vi nu kunde nøjes med Signing for en treaarig Periode, vil man se, at der for hver treaarig Periode vil spares 400,000 Kr., og det er dog en ret klækelig Sum at tage med, bortset fra, at man, hvis man gif den af mig antydede Vej, vilde spare en Del af det overordentlig store Arbejde, som ellers vil blive paalagt de kommunale Bestyrelser. Dersom man gaar den af mig antydede Vej og altsaa bliver staaende ved en treaarig Periode, og man saa tillige gaar op til det Tal, som i Gaar blev antydning af det ærede Medlem for Ringløbing (S. C. Christensen), nemlig $\frac{1}{3}$ pro mille af Formuen og $1\frac{1}{2}$ pCt. af Indtægten aarlig, vil man i en treaarig Periode komme til at paaligne en Indkomstskat af 4 pCt. og en Formueskat af 1 pro mille. Denne Beregning med 4 pCt. af Indkomsten og 1 pro mille af Formuen vil være ulige lettere at foranstalte end den af Regeringen foreslaaede. — Med Hensyn til de foreslaaede Fradrag er jeg fuldstændig enig med den højkerede Regering i, at den Udskillelse, som er foretaget mellem Grundafdraget og det Afdrag, som finder Sted af Hensyn til Børnene, er hensigtsmæssig, og jeg finder det ogsaa fuldstændig rigtigt, at man, ligesom det skete i 1870, har givet Afgang til, at der af andre Grunde kan ske yderligere Ansættelse i Skatten. Jeg vil kun gøre opmærksom paa, at man i Loven af 1870 havde Satserne saaledes, at der for